

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/151/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8109216144
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8109216144.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE - 100.023.266 so sídlom Alpenstrasse 2, 63000 Zug, Švajčiarsko, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, Bratislava proti žalovanému T. F., bytom T., U. X o zaplatenie 325,95 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 05. 11. 2010, č. k. 11C 71/2010-62 takto jednohlasne

rozhodol:

Pripúšťa zmenu účastníkov konania tak, že do konania namiesto žalobcu ESSOX SK, s. r. o., so sídlom Cesta na Senec č. 2/A, Bratislava, IČO: 35 978 881 vstupuje Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE - 100.023.266 so sídlom Alpenstrasse 2, 63000 Zug, Švajčiarsko.

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, vo výroku, ktorým súd vyslovil, že zmluvné podmienky upravené v bode I.5 a VI.7 sú neprijateľné, ako aj vo výroku o trovách konania.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 246,48 Eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 28. 08. 2008 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 40 Eur počnúc mesiacom novembrom 2010 pod následkom straty výhody splátok. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Vyslovil, že zmluvné podmienky upravené v bode : I. 5 s textom : Náklady spojené s úverom. Klient je povinný platiť náklady na úver, t.j. úroky, poplatky, prípadne poistné a ostatné náklady a platby (náklady na vymáhanie pohľadávok a pod.), ktorých výška je uvedená v Žiadosti a Sadzobníku alebo ktoré vzniknú vo vzťahu k tej ktorej predmetnej zmluve, ako aj zmluvné pokuty a úroky z omeškania; v bode VI. 7. s textom : Dôsledky porušenia platobných povinností, omeškanie s plnením peňažných záväzkov klienta má za následok vznik práva spoločnosti na dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne aj za začatý deň, omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 10 % každej mesačnej splátky, s ktorej úhradou je klient v omeškaní. Akékoľvek výdavky spoločnosti spojené s vymáhaním pohľadávky znáša klient a ich výška môže byť v Sadzobníku určená paušálne; bez jej určenia je klient povinný hradiť skutočne vynaložené náklady spoločnosti. Zmluvná pokuta je splatná najneskôr 5 dní odo dňa doručenia písomnej výzvy na jej úhradu klientovi. Dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v OP nevylučuje možnosť uplatnenia práva na náhradu škody, ktorá vznikne spoločnosti v plnej výške, sú neprijateľné. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Rozhodol tak s poukazom, že zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania 16. novembra 2007 vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu s aplikáciou ustanovení § 53 ods. 1, 4, § 39 Občianskeho zákonníka. V danom prípade sa súd zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru pričom zistil, že za 1,5 roka predstavoval úrok z poskytnutého úveru 144,26 Eur, čo je 28,97 % ročne. Súd prvého stupňa

poukázal na úrokové miery (stanovené Národnou bankou Slovenska) podobného úveru v bankách, pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov, v novembri 2007 bol vo výške 13,84 % p.a. Z uvedeného vyvodil, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi bol viac ako dvojnásobne vyšší. Mal za to, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené závery súd prvého stupňa považoval dohodu o výške úrokov nad 13,84 % ročne za absolútne neplatnú. Za primerané súd určil úroky vo výške 13,84 % ročne, čo pri úvere 10 000 Sk za 1,5 roka predstavuje 2 076 Sk. Žalovaný preto mal vrátiť 12 076 Sk, čo pri prepočte konverzným kurzom činí 400,85 Eur. Keďže celkove uhradil žalobcovi 154,37 Eur, jeho dlh činí 246,48 Eur, a preto k zaplateniu tejto sumy súd aj žalovaného zaviazal. Zvyšok uplatnenej pohľadávky súd považoval za neopodstatnený. Dohodnutú zmluvnú pokutu 10 % z každej omeškanej splátky a úroky z omeškania 0,1 % denne súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto absolútne neplatnú s poukazom na § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení aktuálnom ku dňu uzavretia zmluvy (minimálne pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka). Ide totiž o neprimerané sankcie, ktoré znáša spotrebiteľ. Úroky z omeškania 0,1 % denne sú navyše v rozpore s právnymi predpismi, keďže pri občianskoprávných vzťahoch (ktorým je aj vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy) možno dohodnúť úroky z omeškania len v súlade s vládnym nariadením SR č. 87/1995 Z.z. V danom prípade za to isté porušenie právnej povinnosti (omeškanie so splátkami) bol dohodnutý niekoľkonásobný postih - úroky z omeškania, zmluvná pokuta, náhrada škody, ale dokonca aj poplatky za upomienku a za odstúpenie od zmluvy. Ak spotrebiteľ sa omešká s viacerými splátkami, zmluvná pokuta môže dosiahnuť výšku celej splátky. Taktiež lehota splatnosti zmluvnej pokuty je veľmi krátka, takže nepochybne ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. Neprijateľná podmienka je aj ustanovenie, podľa ktorého má spotrebiteľ znášať akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré dokonca môžu byť paušalizované, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Je nemysliteľné, ak je ustanovený tzv. poplatok za odstúpenie od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy je právom, ktoré ak sa využije, nemôže byť „potrestané“ nejakým poplatkom. Pre úplnosť súd dodal, že neurčitost', a tým aj neprijateľnosť podmienky ohľadom platenia paušálnych poplatkov a zmluvnej pokuty je zrejma aj z tej skutočnosti, že sám žalobca nemal ujasnenú výšku poplatkov a zmluvnej pokuty, keď v žalobe požadoval iné sumy ako v neskoršom písomnom podaní zo dňa 8. októbra 2010 a v ďalšom podaní zo dňa 4. novembra 2010 sa vrátil k pôvodnej špecifikácii. Podľa § 153 ods. 3 O.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná. S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vyššie uvedené právne závery súd teda vyslovil aj neprijateľnosť zmluvných podmienok tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Okrem istiny žalovaný bol zaviazaný aj k zaplateniu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008. Úroky z omeškania boli priznané od 28.8.2008, teda od nasledujúceho dňa po účinnom odstúpení žalobcu od zmluvy, keďže 27.8.2008 uplynula úložná doba príslušnej zásielky (list zo dňa 1.8.2008), čo je v súlade s čl. VI. 9 obchodných podmienok. Z vyššie uvedených dôvodov žalobu ohľadom výšky uplatnených úrokov z omeškania nad prisúdený rozsah súd prvého stupňa ako nedôvodnú zamietol. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. a to aj s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Náhradu trov konania si uplatnil len žalobca, ten však vo veci nemal plný úspech. Súd mal za to, že nemá nárok ani na pomernú časť náhrady trov konania a to jednak vzhľadom na čiastočnú neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, nezákonné zmluvné podmienky, ktoré zavinil sám žalobca a tiež po zohľadnení zlej sociálnej situácie žalovaného. Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Žalovaný má len minimálny príjem a po zohľadnení jeho pravidelných výdavkov súd dospel k záveru, že je dôvodné za účelom úhrady prisúdenej pohľadávky mu povoliť mesačné splátky tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

Uznesením z 26. 06. 2013, č. k. 4Cdo 51/2012-137 Najvyšší súd Slovenskej republiky skorší rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011 sp. zn. 3Co 3/2011 v jeho potvrdzujúcom výroku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvého stupňa (okrem vyhovujúceho výroku) v jeho

ostatných výrokoch, vrátane výroku, ktorým súd prvého stupňa vyslovil, ktoré zmluvné podmienky považoval za neprijateľné (viď odvolanie žalobcu, č. I. 70 bod II.2., č. I. 74 bod III.2). Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa len vo výroku, ktorým súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (v poradí druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa). Ak žalobca odvolaním napadol aj v poradí tretí výrok rozsudku, t.j. výrok, ktorým súd prvého stupňa vyslovil, ktoré zmluvné podmienky (menovite vo výroku uvedené) považoval za neprijateľné, potom žalobca v odvolacom konaní kvantitatívne vymedzil rozsah ako malo byť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolacom konaní preskúmané (zamietavý výrok a výrok o neprijateľných zmluvných podmienkach). Dovolací súd uzavrel, že pokiaľ dôvody odvolania nekorešpondovali s navrhovaným odvolacím petítom, bolo povinnosť súdu tento nedostatok odvolania odstrániť. Z tohto dôvodu rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p., preskúmal rozsudok v jeho napadnutom zamietavom výroku, vo výroku, ktorým súd vyslovil, že zmluvné podmienky upravené v bode I.5 a VI.7 sú neprijateľné, ako aj vo výroku o trovách konania a dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní, vec správne aj právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je presvedčivý a odvolací súd si osvojuje jeho odôvodnenie. Len v súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd dopĺňa odôvodnenie o nasledovné:

Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi a že žalovaný sa pred podpisom so zmluvou oboznámil.

Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky 28,97% sú neprimerane vysoké. Prevyšujú úroky v bankách o viac ako 100%. Žalovaný bral úver ako dôchodca, pretože mu starobný dôchodok ako jediný príjem nepostačoval na úhradu nedoplatkov za byt. Manželka mu zomrela a výdavky mu vznikli aj s pohrebom, pretože dal vyhotoviť pomník. Žalobca nijako nepreukázal, že by ho zaujímala bonita a stav núdze žalovaného a či žalovaný dokáže plniť záväzky z úverového vzťahu. Žalovanému príjmy nestačili a potvrdzuje to aj ďalší úver, ktorý si zobral od ďalšej nebankovky Provident financial. Pokiaľ ide o určitú mieru ľahkomyseľnosti žalovaného, odvolací súd považuje aj ľahkomyseľnosť dlžníka za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ žalobca ako veriteľ využil takúto ľahkomyseľnosť, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní si bonity žalovaného, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Pre porovnanie podľa rakúskej právnej úpravy je neplatný právny úkon ak niekto využije ľahkomyseľnosť, stav núdze, slabomyseľnosť, neskúsenosť, alebo rozrušenie mysle niekoho iného takým spôsobom, že sebe alebo tretej osobe za poskytnutie plnenia nechá sľúbiť alebo poskytnúť protiplnenie, ktorého majetková hodnota je vo vzťahu k plneniu v nápadnom nepomere (§ 879 ABGB ods. 2 č.4).

Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosť za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyseľnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ak by sa preukázal najmenej nepriamy úmysel veriteľa, išlo by pre zmenu o neplatnosť úverovej zmluvy pre rozpor so zákonom, Trestným zákonom § 235 TZ.

Ak by nešlo o nadvládu žalobcu nad žalovaným (tieseň, čiastočná ľahkomyseľnosť), tak odvolací súd poznamenáva, že vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100% oproti priemeru bank a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu. V predmetnej veci išlo o poistený úver, takže v prípade úmrtia je žalobca zabezpečený. Počas života má pritom žalovaný istý príjem, ktorý síce nie je vysoký (starobný dôchodok 420 eur), no dostatočný na uspokojenie veriteľa vzhľadom na nízky úver. Aj z týchto dôvodov je neobhájiteľné viac ako stopercentné navýšenie ceny úveru oproti priemeru bánk.

Odvolačný súd z vlastnej činnosti (porovnaj napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 3Co 67/2008), ale aj z rozhodnutí iných súdov (porov. stránka MS SR v časti: Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách) má poznatky, že úverovanie nebankovník je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Súvisí to s výrazným nárastom dlhu o sankcie, ktoré predstavujú per annum desiatky percent (v predmetnej veci úroky z omeškania 36,5% + 10% jednorazová zmluvná pokuta).

Odvolačný súd nemohol prehliadnuť fakt, že žalobca postupoval nedbanlivo, ak dostatočne neoveril životné náklady, dlhy a celkovú bonitu spotrebiteľa úverovej služby. Dlhy žalovaného sa týkali nedoplatkov spojených s užívaním bytu. O to viac pôsobil nedostatok finančných prostriedkov na rozhodovanie žalovaného. Ani odvolací súd neposkytol ochranu neprímeraným úrokom a takému úverovaniu, pri ktorom sa sociálne slabšiemu spotrebiteľovi poskytne úver za cenu o 100% vyššiu oproti bankám aj napriek nedostatočnej schopnosti spotrebiteľa zvládnuť splátky a tak dosiahnuť ďalší profit na sankciách, paušalizovaných poplatkoch a nákladoch na vymáhanie. Spotrebiteľ sa tak pre omeškanie so splátkami môže dostať do nevládnuteľného kruhu úverov. Odvolací súd z vlastnej činnosti má potvrdené, že spotrebiteľia berú ďalšie úvery, aby splatili predchádzajúce úvery. Aj žalovaný po predmetnom úverovom vzťahu bral ďalší úver a potvrdil, že ho spláca. Nepochybne klesá životná úroveň človeka, ktorý si v núdzi zobral úver, uplatňujú sa rôzne sankcie a náklady na vymáhanie. Žalovaný zobral úver 10.000,-Sk a splatil 154,37 eur. Žalobca uplatnil po kapitalizácii pôvodne žiadaných úrokov 0,1% t.j. 36,5% per annum sumu cca 640 eur. K tomu uplatňuje ešte aj nezanedbateľné trovy konania. Tak nejako môže začať exekúcia a často krát aj postupná strata bytu spotrebiteľa, pretože z nízkeho príjmu po prípadnej exekúcii, ktorá spravidla spôsobí enormné navýšenie dlhu, nemôže žalovaný zvládnuť takúto situáciu popri úhradách životných nákladoch. Ak žalovaný má problémy splatiť istinu úveru, len ťažko si možno predstaviť, že zvládne splatenie aj príslušenstva pohľadávky v násobkoch úveru. Zmyslom a cieľom úverovania spotrebiteľov nemôže byť neprímerané zaťaženie spotrebiteľa a niekoľkoročný stav splácania dlhu, počas ktorého je spotrebiteľ vystavený stresovým situáciám. Takýto stav je na úkor kvality života človeka a žalobca to vyvolal neprímeranými úverovými podmienkami bez poznania reálnej schopnosti spotrebiteľa splatiť úver za podmienok vopred stanovených žalobcom, ktoré až na výšku úveru žalovaný nemohol nijako ovplyvniť (štandardná typová zmluva). Na začiatku všetkého je nedostatok odbornej starostlivosti obchodného zástupcu veriteľa pri nevyhodnotení núdze a čiastočnej ľahkomyselnosti spotrebiteľa.

V súvislosti s nedostatkom odbornej starostlivosti pri posudzovaní bonity spotrebiteľa odvolací súd komparatívne poukazuje na švajčiarsku úpravu, podľa ktorej nesmie úroková sadzba pri úvere prekročiť spravidla 15 %, pričom stanovenie úrokovej sadzby sa orientuje na najvyššie prípustné úrokové sadzby stanovené národnou bankou. Zmluvy, ktoré túto úrokovú sadzbu nerešpektujú, sú neplatné. Zákon ďalej ukladá poskytovateľovi povinnosť overovať bonitu spotrebiteľa a pre prípad, že tak neurobí, nariaďuje sankcie. Keď poskytovateľ hrubo poruší túto preverovaciu povinnosť môže napríklad stratiť celú poskytnutú sumu vrátane úrokov aj poplatkov (Spolkový zákon o spotrebných úveroch, čl. 14) .

Odvolačný súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva neplatná v celom rozsahu. Poskytovanie úverov je citlivá agenda a pre odbornú starostlivosť veriteľa sa musí vyžadovať proaktívny prístup k zisteniu vhodnosti úverových podmienok (starostlivosť o hospodárske záujmy spotrebiteľov; čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie).

Žalobca pri poskytovaní úveru zanedbal možnosti a schopnosti žalovaného spotrebiteľa splácať úver a prvostupňový súd veľmi správne odmietol priznať aj akékoľvek trovy, ktoré sa môžu na prvý pohľad zdať primerané, ale pre človeka v núdzi potenciálne spôsobilé prispieť k nezvládnuteľnému zadĺženiu. Je dôležité, aby žalovaný ako spotrebiteľ finančnej služby žalobcu nezanevrel na služby a aby mohol s prehľadom zvládnuť úverový vzťah bez jeho extrémneho navýšenia (čl. 38 Charty základných práv EÚ).

Odvolačný súd vo svetle komparatistiky poukazuje na viaceré právne úpravy a spravidla cena úverov neprevyšuje 20% (porov. príspevok „Dobré mravy, pôžička“ v časopise Bulletin SAK, č. 7/8/2009).

Odvolačná námietka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti časti úrokov, pretože dôležitý bol stav núdze žalovaného a súčasne neprímeraná výška úrokov. Odvolací súd nemohol ísť nad rámec suspenzívneho (odkladného) účinku odvolania, pretože sa žalovaný neodvolal. Odvolací súd tak nemohol zneplatniť úver v celom rozsahu. Totiž pre úžeru je

neplatný celý úverový vzťah, nie len jeho časť (porov. OGH 4Ob 505/64).

Žalobca v odvolaní síce správne definuje dobré mravy, no podľa názoru odvolacieho súdu ich voči žalovanému neaplikoval. Potvrzuje to aj odvolacími argumentmi, keď za rozhodujúce považuje oboznámene sa so zmluvnými podmienkami a nezohľadňuje aspekty vadnosti právneho úkonu.

Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne relevantné argumenty, prečo by mal byť nesprávny rozsudok vo výroku o vyhlásení neprijateľných zmluvných podmienok v rámci abstraktnej súdnej kontroly čistoty štandardných spotrebiteľských zmluvných vzťahov. Odvolací súd sa aj v tejto časti stotožňuje s odôvodnením prvostupňového súdu. Len na zdôraznenie odvolací súd poukazuje na neprijateľnosť neurčitého vyjadrenia nákladov, ktoré by mal spotrebiteľ znášať. Priemerný spotrebiteľ by sa mohol domnievať (nesprávne), že po záväzku na náhradu nákladov, už musí bez ďalšieho znášať všetky náklady. Nedostatočná určitosť zmluvnej podmienky je na úkor transparentnosti zmluvného vzťahu, a preto je dôvodný záver o porušení generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 Obč. zák.

Rovnako aj vo vzťahu k neprijateľným sankciám, ktoré prvostupňový súd vyhlásil za neprijateľné, žalobca neuviedol právne významné argumenty. Je dôležité pri vyhodnocovaní otázky, či nejde o nekalú podmienku v zmysle cieľov smernice Rady 93/13 EHS zohľadniť aj ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1). Súdom označené sankcie sú absolútne neprijateľné. Žalobca nie za rok, ale už do 5 dní po omeškaní získava zmluvnú pokutu 10% zo splátky, k tomu úroky z omeškania 36,5 % p.a. (0,1% denne). Za pár dní po omeškaní existuje hrozba, že príjmovovo slabší spotrebiteľ sa neprímerane zadlží. Odvolací súd považuje predložené rozhodnutie českého súdu týkajúce sa podnikateľských vzťahov za nepoužiteľné v predmetnej veci. Spotrebiteľské vzťahy sa vyznačujú nerovným postavením dodávateľa a spotrebiteľa a spotrebiteľ nemá na výber, iba prijať službu aj so štandardnými zmluvnými podmienkami.

Odvolacia námietka, že rozhodujúca je obchodnoprávna úprava, neobstoí, pretože zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch predpokladá akékoľvek odložené platby vrátane úverov (vecná pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 1). Rovnako prednostná je úprava neprijateľných podmienok v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl. Obč. zák.).

Rovnako prednostná je úprava neprijateľných podmienok v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Odvolací súd s osvojením si odôvodnenia prvostupňovým súdom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, vo výroku, ktorým súd vyslovil, že zmluvné podmienky upravené v bode I.5, VI.7 sú neprijateľné, ako aj vo výroku o trovách konania ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

Podľa ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25. 01. 2013 (č. I. 134 - 135 spisu), ktorá bola uzatvorená medzi ESSOX SK, s. r. o., so sídlom Cesta na Senec č. 2/A, Bratislava ako prevodcom a Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE - 100.023.266 so sídlom Alpenstrasse 2, 63000 Zug, Švajčiarsko ako nadobúdateľom a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia, s. r. o., so sídlom Karadžičova 8, Bratislava ako správcom portfólia bola pohľadávka spoločnosti ESSOX SK, s. r. o., so sídlom Cesta na Senec č. 2/A, Bratislava voči žalovanému ako dlžníkovi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, návrh ktorej je predmetom tohto konania postúpená na spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG ako nadobúdateľa. Prvotný žalobca a nadobúdateľ podaním zo dňa 28. 02. 2013 (č. I. 130 - 132 spisu) navrhli, aby do konania namiesto spoločnosti ESSOX SK, s. r. o., so sídlom Cesta na Senec č. 2/A, Bratislava nastúpila spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG.

Keďže zo skutkového stavu vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25. 01. 2013 došlo k

postúpeniu pohľadávky spoločnosti SK, s. r. o., so sídlom Cesta na Senec č. 2/A, Bratislava voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania na spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG, odvolací súd postupom podľa ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu.

Žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli, a preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému trovy odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 142 ods. 1, § 224 ods. 1 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.